

*Ex Deo nascimur.
In Christo morimur.
Per Spiritum Sanctum
reviviscimus.*

Dne 6. února léta Páně 2009 asi v 18¹⁰ opustila své pozemské působiště a vrátila se do duchovní domoviny

Věra Zoubková, roz. Šimková.

Poslední čtyři týdny své zemské pouti, kdy bylo její pozemské vědomí stále hlouběji utlumeno následkem zhoubného mozkového nádoru, zjištěného 3. ledna 2009, prožila v Kraslicích. Během těchto posledních týdnů jí poskytovala nesmírně obětavou a láskyplnou péči rodina syna Mikuláše. Ti doprovázeli také poslední chvíle jejího tichého, odevzdaného odchodu náboženskými zpěvy.

Během posledních asi třiceti pěti let přeložila snad přes sto anthroposofických spisů, vydávajíc je převážně jen jako „samizdat“. Říkala, že pořizuje své překlady hlavně pro Ducha českého národa, resp. Ducha českého jazyka; že se tedy spokojí jen s malým počtem lidských čtenářů (kteří by snad mohli být pro Ducha českého jazyka jaksi prostředníky). Ještě do konce prosince 2008 se zoufale snažila pokračovat ve svých rozpracovaných překladech, ale pozemské vědomí, podmíněné fyzickým mozkem, jí to již nedovolovalo, neboť nádor, který vznikl snad již asi o několik měsíců dříve, postupně rostl.

Překládala, doufajíc, že v příštím vtělení bude moci pomáhat Rudolfu Steinerovi více než překládáním ve svém vtělení současném.

Předtím vychovala krásně – i v tehdejších těžkých poměrech – čtyři děti, neodkládajíc je do jeslí, školek ani družin, a pomohla ještě vydatně při péči o některá z dvanácti vnoučat. Všechny její děti se narodily z manželství s Ratmírem Zoubkem, jemuž byla oporou, když klesal pod ranami osudu. Do tohoto manželství vstoupila jednak svatebním obřadem, jednak občanským sňatkem téhož dne, 11. září 1950.

Asi ve svém 28. roce, tedy asi r. 1948, našla samostatným usilovným hledáním anthroposofii a ihned shledala, že je to světový názor, s nímž se plně ztotožňuje. (V té době studovala v Brně dramatické umění.)

S Ratmírem Zoubkem se sice znala již od r. 1944, ale ten jí o anthroposofii nic neřekl, ač sám anthroposofii již tehdy (do jisté malé míry) znal. Bylo snad nutno, aby Věra našla anthroposofii samostatným hledáním. Oba, Věra Šimková i Ratmír Zoubek, se setkali v létě 1950 na anthroposofické přednášce a oba byli stejně překvapeni. Anthroposofie se pak stala celoživotním tmelem jejich manželství, které trvalo 58 let a 5 měsíců.

Neohroženě, s krajním nebezpečím pro vlastní život, se účastnila Pražského povstání 1945, a to jako dobrovolná ošetřovatelka raněných v jednom z ohnisek bojů. (Zvláštním řízením osudu splynula tehdy dvě obvaziště v suterénu nádraží Praha-střed, německé a české, v jedno a pracoval zde společně český a německý sanitní personál pro raněné z obou stran.)

Vyrůstala v Praze na Žižkově, předtím, v útlejším dětství, v Klecanech a Klecánkách.

Narodila se 1. října 1920. Před svým narozením procestovala pod srdcem své matky, litevské běženkyně Karoliny Šimkové, roz. Baltuško, a se svým otcem, legionářem Čenkem Šimkem, magistrálou velkou část Sibíře až do Vladivostoku a potom lodí po několika mořích až do Evropy, z Terstu pak vlakem do Prahy, kde se narodila. (Dožila se tedy více než 88 let.)

Poslední rozloučení se zesnulou se bude konat, a to podle obyčejů Českobratrské církve evangelické, v hřbitovní kapli v Kraslicích dne 14. února 2009 v 11⁰⁰ hodin. (Bližší údaje v příloze.)

Pokud by byla jejímu manželovi, nyní vdovci, dopřána ještě nějaká lhůta a nějaká síla, chtěl by uctít památku své ženy, jíž nebyl hoden, tím, že by pokračoval v jejím překladatelském díle.